

Tenhle čtvrtek byl..... no..... nejdřív hodně dobrej, pak přišel víc než propadák a pak to Rumíček celý napravil. Měli jsme, jako každéj čtvrtek teď, hned po práci vyrazit zpátky na chalupu. Jenže Brtník toho měl v práci tolik, že to nedávalo moc smysl. Takže jsme se dohodli, že halt zvostaneme v Prahé. Dorazila jsem z práce dom, hodila se do civilu, vzala odměňovací ledvinku a do tašky přes rameno vzala aportek (lehký podomácku vyrobený dummík z prastarý kožečínový čepice) a krabičky na hledání dobrůtek (kdy jedna je prázdná a druhá v sobě schovává odměnu- pesan musí určit , která je ta pravá). A doufala jsem, že se mi podaří Tali pracovně namotivovat.

Vzhledem k tomu, že nám po příchodu do polí před nosem vyletěl bažant, to byla dost šichta, ale lepší něco než nic. Horko těžko, ale dařilo se. Jak nošení dummíka, tak krabičkování. I přes tu vachrlatost a nevelkou soustředěnost mi to udělalo radost, člověk se spokojí s málem. Oba jsem je poctivě střídala, aby nepřišel ani jeden zkrátka a naopak měl i trochu volna.

Když jsme skončili, přesunuli jsme se volným krokem, kdy jsem musela furt a furt dokola Tali vést k tomu, že nebude pošahaně tahat tu sem, tu tam, jak měla zvěře plnou hlavu, o kousek dál na takovej zatravněnej plácek. Tam jsem ji přivázala ke stromu, ať si chodí jak chce, kam chce a hodlala se věnovat Rumíčkoví. To bohužel nešlo dlouho, protože Tali se na stopce opět začala chovat jako magor a bylo jí jedno, že si urve hlavu □ . Vzhledem k tomu, že měla obojek, jsem to teda zatípla a vyrazili jsme dál. Magorský chování bohužel Talimůru neopustilo a skončilo tím, že se jak Houdini vyvlíkla z obojku a vzala kramle. Nepřivolatelně □ . Tohle už je na mě vážně moc a končím. I když jsem původně chtěla Brtníkovi po náročným pracovním dni ulevit tím, že vezmu s sebou oba psy, skončilo to bohužel tak, že jsem mu zavolala, ať se dostaví a dořeší si to, já už od týhle chvíle dávám ruce pryč. Jednou prostě dokape.

Předala jsem mu prázdněj obojek a Rumíčkově vodítka a my se s Rumíčkem odebrali směr domů. Už nechci, aby byl furt v nějaký nervozitě, řešení blbejch situací a stresu. Pro tentokrát jsem to měla vyšperkovaný o to, že když byla k nenalezení, tak v dálce slyším křik, jak někdo volá Pomoc, pomoooooc, jaaau, jaaau! Zastavily se ve mě všechny hodiny a bála jsem se co se stalo, jestli došlo k nějakýmu konfliktu nebo co?? Je hodná, to ano, ale nikdy člověk neví, co se může přihodit. Jak jsem letěla do kopce a blížila se, zjistila jsem, že to je dětský hlas, co takhle urputně a dlouze křičí a udělalo se mi ještě hůř. Nakonec jsem

narazila na skupinku dětí, který tam blbly a ječely si takhle z legrace (mimoходом - zásada, kterou mi vštěpovala máma do hlavy od maličkata - nikdy nevolej z legrace o pomoc, protože až to budeš potřebovat, budou si všichni myslet, že je to zase legrace) . A to byl ten moment který rozhodnul. Infakrt opravdu nechci. A taky nechci, aby v tom byl Rumoušek. A zavolala jsem Brtníkovi.

Šli jsme si s Rumíčkem domů a on, protože viděl, že jsem fakt hotová, kolem hopíkal a dělal kašpárka. Hošíček můj hodnej. Aby si i on odfrknul, šli jsme k potůčku a chvíli si tam blbli, stejně jako pak na louce za domem. Krátce po nás domů dorazil i Brtník s Tali. Abychom si spravili náladu, rozhodli jsme se po večeri, že zajdeme ke klukům do hospůdky. A vezmeme Rumíčka s sebou. Ať si nás užije oba hezky pro sebe. Zaslouží si to.

Dorazili jsme do hospůdky, kde nás oba kluci i jejich maminka, která jim pomáhá, nadšeně uvítali, protože už jsme tam jakou dobu nebyli. Jako vždycky měli pivní specialitku. Já si ale dala..... RŮŽOVEJ!!!, RŮŮŽOVEJ!!! ☐ střík. Martin ho míchá tak skvěle, že tomu se nedá odolat. Lehounký pití, vhodný pro léto. Rumíček se složil vedle stolu a pak si všimnul mladé slečny vedle. Asi se mu zdála smutná či co, ale hodlal se jí věnovat ☐ . Což se mi podařilo mu rozmluvit, ale bylo vidět, že teda ho to mrzí. Ožil, když jsme se od stolečku na terase přesunuli bokem na dřevěnou lavici a začal blbnout a dělat kozlíka a hopíkal si na místě. Jasně, že jsme se zapojili a dělali jsme na něj výpady. Posléze už vzplanul "regulérní boj" a on byl ve svém živlu. Bylo vyloženě vidět, jak si užívá to, že je tam s námi jen sám, že je klid a pohodička, nemusí být ve střehu, kdy ho kdo zadupne, mluví se normálním hlasem a hlavně, že má celou naši pozornost. Protože nebyla po ruce žádná hračka, kterou by do hry vložil, popadnul vodítko ležící na lavici a začal si ho házet nad hlavou, točit s ním a nabízel ho k přetahování. Neodoláte, to je jasnačka ☐ ☐ a bojujete jako lef. Tedy lefice v mém případě. Brtník se kapek čuřil, že mu ho rozbijeme, páč je to jeho oblíbený Talivodítko, který jsme vzali , když jiný nebylo při ruce.

Ukradnul nám ho a zjišťoval případné ztráty na majetku. Našel takovou maaaalickou odchlípeninku na gumovém spoji a spustil následně vyšetřování ☐ . Dožadoval se na Rumíčkovu osvětlení, "COŽE TOTO JE!" a poukazoval na drobnou vadu na kráse. Rumíček vadu poctivě prozkoumal a úplně ho to zjištění rozhopíkalo. Následně rozkvokalo, jak je jeho zvykem. Čehož využil Brtník a hodlal z něj vymámit to dlouho očekávané RUM! , když už byl Rumíček tak rozjetej. Byl asi příhodný den, neb se to Rumíčkovu v záplavě zvuků více-méně i

povedlo. V tu chvíli Brtník neváhal a inkriminované vodítko dal v plén jako odměnu za výkon. □ □ .

Zvuková produkce upoutala pozornost dvou holčiček za dřevěnou ohradou statku u které jsme seděli na lavici a tak se vyšplhaly po ohradě nahoru a jukaly na nás. To zase upoutalo pozornost Rumíčka, který se vysápal přes lavici nahoru, stoupl si na zadní a jal se s holčičkami komunikovat. □ . K všeobecnému veselí na všech stranách ohrady a poté i mezi hosty. Holčičky nakonec usoudily, že přes ohradu je to na nic a vyběhly brankou ven. Tím trochu - z nějakéh důvodu - zaskočily Rumíčka. Takže byl při prvním kontaktu s nimi takový opatrnější. Asi aby ho neofoukly □ □ Brtník z legrace tvrdil, že je to proto, že předtím, jak visely na té ohradě, byly jakoby veliký, skorem dvoumetrový a teď se zdrclly a jemu se to zdá podezřelý. Holky se rozhiňaly a - to je musím veleepochválit - nechaly rozumně Rumíčkovu prostor, aby se seznámil sám. Dokonce i ruku hřbetem nahoru nabídly. Když si je proklepnul, že to jsou furt ty stejný holčiny, rozjel to opět ve velkém stylu a řádili tam všichni tři. Pak už všichni čtyři, protože se k těm dvěma holčičkám přidala ještě jedna. Jooo, to byl Rumíčkoráj. Šécky je volíbal až pištěly, sedal jim na klín a byl v sedmém nebi. Ony taky. A když jsem pak ukázala pár triků, který Rumíček umí, rozjel se už úplnej cirkus. A na terase bylo spousta diváků. Myslím, že jsme měli vybírat vstupný. Holčiny se dohadovaly, která by si ho vzala domů. Nedám, nedám, bránila jsem si hošíčka □ . Holčičky pak zase napadlo, běžet zpátky za plot, pověsit se na něj a Rumíčka škádlit. Aby za minutu zase byly venku a Rumíček jim předváděl cíplýho pejska, obživlýho zajíce a šel se seznámit s jejich maminkou. V podstatě nás tak ani nepotřeboval a mohl si s panem Mozartem říct "Mý Pražené mi rozumějí!" neb celá terasa byla jeho . Musím říct, že za ten výkon jsem mu dosti vděčná, neb mi ho bylo zapotřebí. Ale to umí prostě jen on.

Když jsme pak zaplatili a šli domů, zapomněl Brtník úplně na to, že si chtěl vlastně to vodítko chránit □ a blbli s Rumíčkem po chodníku jako paka a líтали tam jak šílený. Brtník dělal šmėčka, kam to hodí a Rumíček vykřejal prostor. Dobře bylo a Rumíček byl spokojenej. A protože chci, aby to tak bylo i nadále, dávám od Tali ruce pryč. Nevím, jestli si беру jen dovolenou a nebo dva roky prázdnin jak ten Jůles Verne, ale nechci už Rumíčkovu ukrajovat, nebo mu nastavovat. Nezaslouží si to. Dva roky jsem to tak dělala, protože jsem si říkala, že až se to srovná, budu mít volný ruce. I když jsem se pochopitelně snažila, aby nebyl škodnej, tak přeci jen pokud došlo na společnou procházku, nešlo to jinak. A já jemu speciálně už nechci ubírat.

